

szövegpéldával dokumentálják. A tanulmányok olvasója így egyben irodalom-olvasóvá is válik, és betekint a magyarországi német irodalom fő egzisztenciális problémaköreibe.

Korábban Propsz a magyar nyelven író szerzők „differenciáltabb irodalmi szocializációját” jelölte meg műveik magasabb komplexitásának egyik okaként. Hiányzik azonban ennek az „irodalmi szocializációnak” a műelemzéseken keresztül történő csatolása olyan világirodalmi változásokhoz és folyamatokhoz, amelyek indokolnák, ill. a konkrét szövegszerű elemzés szintjén rámutatnának Elmer, Balogh és Kalász műveinek az identitásképzés társadalmi funkcióján túlmutató esztétikai értékeire. Ezen értékek felmutatása nélkül a kötet azt veszélyezteti, hogy elemzett és nagyra értékelt szerzőire pusztán periferiális irodalmi jelenségként, a „kortárs magyarországi német irodalom” skanzenjének viaszlakóiként fogunk tekinteni – annak ellenére, hogy a kötetet záró interjúk három valóban izgalmas írói egyéniséget tükröznek. Az érzékeny és differenciált műelemzések és interjúk együttes olvasása után a következetes, de zárt tudományos irodalomszemlélet hátránya domborodik ki Propsz tanulmánykötetének kapcsán, amely módszerének és szemléletének kizárólagosságával az általa elemzett és megfigyelt művek sokszínűségét és értékeit legalább olyan mértékben elfedi, mint amennyire felmutatni tudja.

ÜNNEP (2006)